

Sesily's bevrijding

‘Sesily, wat heb je gedaan?’

‘Waarom denk je dat ik iets heb gedaan?’ Later zou Caleb onder de indruk zijn van het feit dat ze geen seconde aarzelde. Van de manier waarop ze zijn hand vastpakte, alsof dat doodnormaal was, en hem het duister in trok, onder de dichtstbijzijnde boom.

Later zou hij het zichzelf kwalijk nemen dat hij geen weerstand had geboden. Maar hoe moest hij weerstand bieden terwijl ze zichzelf tegen hem aan drukte, haar handen over zijn borst gleden en haar vingers zich verstrengelden in zijn haar. Hij was immers ook maar een mens.

Hij sloeg zijn arm om haar middel en trok haar strak tegen zich aan. Alleen maar om te zorgen dat ze niet zouden omvallen.

Dat was de enige reden. Niet omdat hij haar lichaam tegen zich aan wilde voelen.

‘Ik had gezworen dat ik dit nooit zou doen,’ fluisterde ze verstrooid, terwijl ze onmogelijk dichtbij kwam en hun lichamen tegen elkaar drukte op een manier die hem een hekel deed krijgen aan het fenomeen kleding.

Hij probeerde weerstand te bieden. ‘Waar heb je het over?’

‘Jou kussen,’ zei ze, en hij voelde dat zijn hart sneller begon te kloppen door de terloopse manier waarop ze die woorden uitsprak. ‘Helaas... wegens omstandigheden...’

Hij wilde haar tegenhouden.

Maar niets of niemand kon Sesily Talbot ooit tegenhouden.

Sarah MacLean bij Boekerij:

Sesily's bevrijding (Rozen & revolutie)
Adelaides redding (Veren & verovering)

boekerij.nl

Sarah MacLean

Sesily's bevrijding

Londen, 1836. Lady Sesily zit niet te wachten op de bescherming van Caleb Calhoun, want zij is liever zijn redder in nood.

Deel 1 van *De vrouwen van Mayfair*

Vertaald door De Vertaalzusjes

ISBN 978-90-492-0816-5

ISBN 978-94-023-2709-0 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Bombshell*

Vertaling: De Vertaalzusjes

Omslagbeeld en -ontwerp: Bürosüd

Illustraties binnenwerk: © Peter Hermes Furian / Shutterstock, Inc.

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2021 Sarah Trabucchi

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Deze vertaling is tot stand gekomen in samenwerking met Avon, een imprint van HarperCollins Publishers.

Dit boek verscheen eerder onder de titel *Rozen & revolutie*.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Een week voordat ik de laatste hand legde aan dit boek,
zei mijn zevenjarige dochter dat ik het moest opdragen
‘aan de mensen die helpen tijdens de pandemie’.
Dat leek me een fantastisch idee.*

*Voor het personeel aan de frontlinies van de gezondheidszorg,
de mensen in het onderwijs, de voedsel- en agrarische sector,
postmedewerkers en ieder ander die hard werkt om
ons allemaal gezond te houden.
Dank jullie wel.*

Sesily

Vauxhall Pleasure Gardens

Oktober 1836

Toen de steltenloper op haar afliep, beseftte Sesily Talbot dat iemand een spelletje met haar speelde.

Ze had het meteen door moeten hebben op het moment dat ze aan wal stapte en door de poorten van de Vauxhall Pleasure Gardens liep, toen de danser gekleed als een reusachtige pauw – met een staart van felgekleurde veren zo breed als een rijtjeshuis aan Marylebone – haar onderschepte toen ze van het pad week en haar in plaats daarvan naar de dansvloer trok.

‘Niet die kant op, mevrouw,’ had de beeldschone vogel gefluisterd, voordat ze werd meegetrokken in een wilde, draaiende dans. Sesily zou nooit een dansje weigeren en was haar nieuwe gevederde vriend direct gevolgd.

Naderhand stond ze zwetend uit te hijgen, ondanks de kille oktoberlucht. Ze liep weg bij het vermaak en zocht een rustig plekje op. Ergens waar ze alleen kon zijn. Waar ze haar geheimen kon bewaren.

Sesily liep nog geen minuut door de duisternis toen ze op het pad, dat kronkelde onder een web van in de hoogte gespannen touwen om kijkers naar de extravagante excessen in de tuinen te lokken, werd tegengehouden door een vuurvreter.

Rode papieren lantaarns flikkerden verleidelijk achter de artiest die Sesily de weg versperde. Haar gezicht was wit geschminkt als dat van een clown en ze had een glinstering in haar felblauwe ogen. Ze bewoog

de fakkel naar haar mond en hulde de inktzwarte nacht in vlammen.

Sesily wist wat er van haar werd verwacht en aarzelde niet om uitgebreid bewonderende kreetjes te slaken. Ze nam de hand van de vuurvretter aan, die een diepe buiging voor haar maakte en op charmante toon zei: 'Niet die kant op, mevrouw.' Ze leidde Sesily terug naar het licht, weg van de route die ze eigenlijk had willen nemen.

Op dat moment had Sesily moeten beseffen dat ze een pion op een schaakbord was.

Nee, geen pion. Een dame. Maar er werd alsnog met haar gespeeld.

Het viel haar niet op, en later zou ze zich afvragen waarom ze zich zo had laten kennen. Dat was niet vaak gebeurd, in haar achtentwintig jaar op aarde. Het was zeldzaam voor iemand die altijd wist hoe de vork in de steel zat. Zeldzaam voor iemand die altijd als winnaar uit de bus kwam en de oplichters wist op te lichten.

Maar in plaats daarvan werd Sesily Talbot het volgende uur zelf voor de gek gehouden.

Verleid door een waarzegger.

Vermaakt door een paar mimespelers.

Aan het lachen gemaakt door een platvloerse poppenvoorstelling.

En elke keer dat ze een nieuwe route probeerde te vinden – een die naar het hart van de tuinen leidde, weg van het officiële optreden en naar het soort vermaak waar mensen over roddelden en wat ze als schandaal bestempelden, iets wat haar kon afleiden van het lege gevoel in haar hart – werd ze onderschept en weggehouden bij roekelozere avonturen.

Avonturen die beter pasten bij haar reputatie: Sesily Talbot, wandelend schandaal, weelderige schoonheid, ongebonden erfgename en koningin der roekeloosheid die door half Londen achter haar rug om *Sesily* werd genoemd. Alsof dat iets slechts was.

Met haar achtentwintig jaar was Sesily de een-na-oudste en enige ongehuwde dochter van de rijke, laaggeboren Jack Talbot: een kolenarbeider die zichzelf uit het stof had opgewerkt om een titel van de prins-regent te winnen tijdens een potje kaarten. En alsof dat nog niet genoeg was, besloot de kersverse graaf van Wight om de aristocratie op haar

kop te zetten met zijn flamboyante vrouw en vijf dochters. Dochters die de samenleving choqueerden totdat ze benijdenswaardige partners hadden gevonden: Seraphina, Sesily, Seleste, Seline en Sophie. De Smerige Zussen, genoemd naar het kolenstof waar ze in waren geboren, regeerden nu over Londen als hertogin, markiezin, gravin en de echtgenote van de rijkste paardenfokker van Engeland.

En dan had je Sesily nog, die tien jaar lang alle tradities en titels en regels aan haar laars lapte en de gevaarlijkste van alle dochters was. Want ze gaf niets om de spelletjes van de aristocratie. Ze maakte zich niet druk om zogenaamde concurrentie die haar kwaad aanstaarde vanaf de andere kant van de balzaal. Haar doelen weken af van die van de rest van de samenleving.

Roekeloze Sesily.

Ze vertikte het om zich over te geven aan een leven als oude vrijster of een leven in de buitenwijken van Mayfair, waar de ouderen en de paria's hun dagen sleten.

Wilde Sesily.

In plaats daarvan behield ze haar rijkdom en haar titel en haar levensvreugde, zonder schijnbaar ook maar iets te geven om de meningen van de mensen om haar heen. Ze vertikte het om zich te laten beteuigen door moeder, zuster, metgezel of gemeenschap.

Schandelijke Sesily.

Censuur had geen effect. Minachting ook niet. Afkeuring evenmin. En dus had de aristocratie geen andere keuze dan haar te accepteren.

Verveelde Sesily.

Niet verveeld. Niet die avond. Mogelijk had verveling haar naar Vauxhall geleid, maar dat was niet het enige. Ze had een vriendin kunnen meenemen. Een stuk of tien vriendinnen. Ze zou hierheen kunnen zijn gekomen voor buitensporig vermaak en een tikkeltje gevaar. Maar die avond wilde ze iets heel anders. Die avond maakte een heel ander gevoel zich van haar meester, een gevoel dat haar ertoe dwong om ellende van de ergste soort op te zoeken. Die te verleiden. Ertegen te schreeuwen.

Gefrustreerde Sesily. Boze Sesily.

In verlegenheid gebrachte Sesily.

Op de ergst mogelijke manier. Door een man. Een lange, wrede, irritante man met groene ogen, gekleed in een blouse en een lange jas, en met misschien een stomme Amerikaanse hoed die helemaal niet paste bij Mayfair, maar afleidend goed was in het onthullen van zijn te strakke kaaklijn. Veel te strak. Extreem barbaars.

De enige man die ze ooit had gewild en niet kon krijgen.

Sexily? Niet echt dus.

Maar ze vertikte het om haar teleurstelling en plein public te ondergaan. Dat was iets voor andere mensen, niet voor Sesily.

Sesily Talbot herpakte zich, maakte zich op en vertrok naar Vauxhall.

Als ze die avond niet zo druk was geweest om haar teleurstelling stiltejes te verwerken, zou ze hebben doorgehad dat ze in de gaten werd gehouden en gemanipuleerd en begeleid, lang voordat de steltenloper uit de schaduw van de lange bomen naast het pad naar de achterkant van Vauxhall stapte. De Duistere Wandeling.

In de tien jaar dat Sesily naar Vauxhall was geweest, was ze meestal ontsnapt aan het wakende oog van een ouder, begeleider, zus of vriendin, en snelde ze over het steeds duister wordende pad naar de plek waar de besloten evenementen plaatsvonden. Weg van het vuurwerk en de circusoptredens en de luchtballonnen, op zoek naar iets ongepasts. Iets wat als onkuis kon worden bestempeld.

In al die jaren had ze zo ver op het pad nog nooit een artiest gezien. Zo diep in de duisternis.

Zeker niet naarmate middernacht naderde in de laatste week van het Vauxhall-seizoen. Het was laat, maar de tuinen stonden alsnog vol en de artiesten zouden het druk moeten hebben met het vermaken van de hordes gasten die zich verwonderden over alle verleidingen die hun werden aangeboden.

En toch werd haar weg versperd door een danser en een vuurvreter, en nu een steltenloper met haar enorme pruik en extreme maquillage en haar vrolijke glimlach en 'Niet deze kant op, mevrouw!'

En toen wist Sesily het.

Ze stopte en keek omhoog naar de artiest boven haar, die op de een

of andere onmogelijke manier was gehuld in enorme, prachtige rokken. Rokken die al een uitdaging zouden vormen voor een doodnormale vrouw die gewoon op haar schoenen kon lopen. 'Ik kan geen enkele kant op vanavond, of wel soms?'

Een lachbui, die nog grootser klonk doordat Sesily er in het duister door werd overvallen, megedragen op het koele herfstbriesje en onderbroken door het felle vuurwerk dat werd ontstoken in een ander deel van de tuinen en de mensenmassa opriep om te komen kijken.

Sesily had geen interesse in de lucht. 'Of is er een andere route voor mij vanavond?'

De lach veranderde in een veelbetekenende glimlach en de steltenloper keerde zich om. Sesily wist dat ze zou volgen. Ze zag zichzelf ineens als een pijl die vanuit een boog werd afgeschoten. Ze schoot weg van het doelwit dat zij zelf had uitgekozen en werd ineens ergens anders heen gericht. Naar iemand anders.

En hoewel woede en frustratie en dat gevoel waar ze nooit aan zou toegeven nog steeds door haar lichaam raasden, moest Sesily ondanks alles zelf ook glimlachen.

Ze verveelde zich niet meer.

Niet nu ze de reuzin tussen de bomen door volgde naar een licht in de verte dat steeds feller begon te schijnen, totdat ze op een open plek kwamen waar Sesily nooit eerder was geweest. Daar, op een verhoging, stond een goochelaar. En een behoorlijk goede ook, gezien de manier waarop ze de aandacht afleidde van het vuurwerk in de lucht en het publiek zich om haar heen verzamelde terwijl ze een hond in de lucht liet zweven.

De blik van de goochelaar viel op de steltenloper en direct daarna op Sesily. Er was geen greintje verbazing in haar ogen te zien terwijl ze de truc afmaakte en de hond weer bevrijdde met een handgebaar en een restje gedroogd vlees.

Een daverend applaus weerklonk op de open plek terwijl ze een buiging maakte, diep en dankbaar, en eer betuigde aan de universele regel van alle artiesten: zonder publiek ben je niemand.

Het publiek keerde terug naar hun avond. Hun drang om een ander

spektakel te vinden, was nog heviger dan normaal: gedreven door de wetenschap dat ze maar een paar uurtjes hadden voordat de tuinen gesloten zouden worden voor de rest van het seizoen.

Voor ze het wist, was Sesily alleen op de open plek met de goochelaar en haar hond. De steltenloper was op de een of andere manier opgegaan in de nacht.

‘Vrouwe,’ zei de goochelaar. Haar ontspannen Italiaanse accent vulde de ruimte tussen hen in, de beleefde term al even helder als de avondhemel. Ze wist wie Sesily was. Ze had op haar gewacht, net als de anderen die avond. ‘Welkom.’

Sesily kwam dichterbij, overmand door nieuwsgierigheid. ‘Ik begrijp nu dat ik het mezelf niet moeilijk heb gemaakt, maar dat u mij op afstand hebt gehouden. Tot u tijd voor me had.’

‘Tot we u de tijd konden geven die u verdient, vrouwe.’ De goochelaar maakte een buiging, uitvoerig en diep. Ze pakte een klein, verguld kistje van de grond en zette het midden op tafel, tussen hen in.

Sesily glimlachte en keek naar de hond die bij de voeten van de goochelaar lag. ‘Ik was erg onder de indruk van uw optreden. U wilt me zeker niet vertellen hoe de illusie werkt?’

De goudgroene ogen van de vrouw glinsterden in het licht van de lantaarn. ‘Magie.’

Ze was jonger dan Sesily aanvankelijk had gedacht: een donkere kap had haar mooie, jonge gezichtje eerder nog goed verborgen. Een gezichtje waar mensen zeker naar zouden omkijken.

Sesily was ook trots op haar eigen vaardigheid om mensen te laten omkijken, en bewonderde de unieke schoonheid van de vrouw.

Maar goed... de enige persoon die ze had willen laten omkijken, had dat niet gedaan.

Haar missie was zelfs zodanig mislukt dat die persoon op dit moment op de boot naar Boston zat.

Ze zette die gedachte weer uit haar hoofd. ‘Ze waren door u betoverd.’

‘De wereld is dol op een spektakel,’ zei de goochelaar.

‘En door het spektakel ontgaat de waarheid hun.’ Dat wist Sesily als geen ander.

‘En daar valt geld mee te verdienen,’ zei de vrouw. Ze opende het kistje en Sesily zag een glinsterende verzameling zilveren ringen. ‘Kan ik u nog een truc laten zien?’

‘Uiteraard,’ zei Sesily. Ze glimlachte breeduit om haar versnelde hartslag te verdoezelen. Eerder die dag had ze nog het gevoel op het randje van de afgrond te staan: een van die zeldzame momenten in het leven waarop het lichaam wist dat er een ‘voor’ en een ‘na’ zou zijn.

Maar dat was slechts een gevoel geweest in haar hart. Een gevoel dat zou afzakken. Dat zou verstommen. Totdat het zou vervagen en ze zich de details amper nog zou kunnen herinneren.

Dat was een emotie geweest.

Dit... Dit kwam uit haar brein.

Dit was waarheid.

Ze aarzelde niet en stak haar hand in het lege kistje. Haar vingers streken over het stevige, gladde eikenhout aan de binnenkant. Ze trok haar hand weer terug en zei: ‘Leeg.’

De vrouw trok flirterig haar wenkbrauwen op en sloot met een ferme klap het houten deksel. Ze legde haar hand op de bovenkant en opende het kistje opnieuw. ‘Zeker weten?’

Verrukt en nieuwsgierig reikte Sesily in het kistje. Haar adem stokte in haar keel toen ze het kleine zilveren ovaal voelde. Ze draaide het portret om en hield het in het licht.

Verbazing. ‘Dat ben ik.’

De goochelaar knikte. ‘Dan weet u dat dit voor u bestemd was.’

De interceptie. De intrige. De manoeuvres. De manier waarop haar pad die avond voor haar was uitgestippeld. Haar vingers pakten het kleine portret beet. De zilveren rand sneed in haar huid.

Maar waarom?

De goochelaar leek haar onuitgesproken vraag te kunnen horen en gebaarde opnieuw boven het lege kistje. Kantelde het naar haar toe. Sesily stak haar hand erin, haar hart bonzend in haar keel, happend naar adem.

Nu zou alles weer veranderen.

Eerst dacht ze dat het kistje weer leeg was. Haar vingers streken over het zachte hout. Zoekend. Vindend.

Ze pakte een klein, crèmekleurig kaartje vast. Hield het in het licht.

Op de ene kant stond een afbeelding van een versierde bel. Linksonder een adres in Mayfair.

Ze draaide het kaartje om. Het duidelijke, zelfverzekerde handschrift deed haar hart sneller kloppen.

*Niet deze kant op, Sesily.
Wij bieden je iets beters.
Kom bij me langs.
Hertogin*

1

South Audley Street, Mayfair

Woning van de hertogin van Trevescan in Londen

Twee jaar later

‘Het is net of je naar een ongeluk zit te kijken.’

Lady Sesily Talbot stond bij de tafel met drankjes tijdens het herfstbal van de hertogin van Trevescan te kijken naar de menigte aristocraten, terwijl ze vrolijk commentaar leverde voor haar vriendin en gastvrouw. Sesily vond het moeilijk om weg te kijken van het kleurrijke schouwspel: de ene outfit was nog unieker en afschuwelijker dan de andere.

Het was 1838, en hoewel de dames van de aristocratie eindelijk waren gezegend met bijzonder diepe décolletés en strakke korsetten met baleinen – twee dingen waar Sesily dol op was – werd eenieder in een jurk tevens vervloekt met kant en tierelantijntjes en een flinke lading furnituren: felgekleurde linten en bloemen stapelden zich op, als een gelaagde taart aan het hof.

Sesily knikte naar een ongelukkige debutante die verloren ging in een zee van bedrukt grenadinegaas. ‘Ze ziet eruit alsof ze de slaapkamergordijnen van mijn moeder om zich heen heeft geslagen.’ Ze klakte afkeurend met haar tong. ‘Ik neem het terug. Het is niet alsof je naar slechts één ongeluk zit te kijken. Het is een balzaal vol ongelukken. Ons nageslacht zal hard oordelen over deze mode.’

‘Kunnen we dit wel mode noemen?’ Rechts van haar veegde de hertogin van Trevescan, de geliefdste gastvrouw van Mayfair – hoewel

geen enkel lid van de aristocratie dat ooit zou toegeven – een onzichtbaar pluisje van haar prachtige, strakke saffierkleurige korset, dat volledig was ontdaan van enige tierelantijnen. Ze tuitte haar fel gestifte lippen en nam de menigte nauwlettend in zich op.

‘De enige verklaring is dat de nieuwe koningin een hekel heeft aan haar geslachtsgenoten. Waarom zou ze er anders voor kiezen om dit tot de nieuwste mode uit te roepen? Het doel is duidelijk: om ons allemaal voor schut te zetten. Moet je haar zien.’ Sesily wees naar een bijzonder ongelukkig hoofddeksel: een veel te grote ovale creatie die het gezicht van een jonge vrouw omrandde, met een effect dat alleen als ‘mosselachtig’ zou kunnen worden omschreven, compleet met enorme lagen roze kant en veren. ‘Het is alsof ze opnieuw wordt geboren.’

De hertogin begon te hoesten en proestte haar champagne bijna weer uit. ‘Mijn god, Sesily.’

Sesily keek haar onschuldig aan. ‘Kun jij het tegendeel bewijzen?’ Toen de hertogin daar niet in slaagde, voegde Sesily eraan toe: ‘Ik zal mijn modiste opdragen om dat arme kind iets te sturen waarin ze er prachtig uit zal zien. En een uitnodiging om gezamenlijk haar bonnet te verbranden.’

De hertogin grinnikte en zei: ‘Haar moeder zal je nooit in de buurt laten komen.’

Dat was waar. Sesily was nooit geliefd geweest bij de moeders van de aristocratie, en niet alleen omdat ze weigerde om de laatste mode te dragen. Hoewel ze mooie kleding droeg, was de aristocratie doodsbang voor Sesily. Dat had weer andere – hopelijk verontrustendere – redenen.

Ja, ze was de dochter van een kolenmijnarbeider die graaf was geworden, en een vrij onbehouden en ietwat lastige vrouw die zich nooit welkom had gevoeld in de bovenste lagen van de samenleving in Londen. Maar ook dat was niet de reden. Nee, het feit dat Sesily zo angstaanjagend was, werd veroorzaakt door het feit dat ze dertig was, onge trouwd, rijk en een vrouw. En, erger nog: dat ze zich daar totaal niet voor schaamde. Ze was nooit vertrokken om elders haar dagen te slijten. Ze was niet eens naar het platteland getrokken. In plaats daarvan

ging ze van het ene bal naar het andere. In laag uitgesneden zijden jurken met baleinen waardoor ze totaal niet op een gebakje leek. Zonder bonnetten gemaakt voor debutantes of oude vrijsters.

En dat maakte haar de gevaarlijkste van alle Duistere Dochters van de graaf van Wight.

Wat een ironie. Koningin Victoria zat op haar troon op nog geen kilometer van Mayfair, terwijl de aristocratie sidderde van angst voor vrouwen die zich niet lieten wegsturen als ze te oud waren, die niet wilden trouwen en geen interesse toonden in de regels en normen van de adellijke wereld.

En Sesily gaf totaal niet om de propere, rigide wereld van de aristocratie. Niet wanneer de échte wereld haar zo veel andere mogelijkheden bood. Om te leven. Om te veranderen.

Misschien had ze zich nog beschaamd kunnen voelen, jaren geleden, toen zij en haar zussen waren aangekomen in Londen, met stof in hun haren en het noorden in hun tongval. Maar jaren vol wantrouwende blikken en vileine opmerkingen hadden Sesily geleerd dat het oordeel van de samenleving het licht van de felste sterren kon doven of feller kon laten branden...

En ze had haar keuze gemaakt.

En daarom had de hertogin van Trevescan haar hierheen laten komen, naar South Audley Street, twee jaar eerder. Zij had Sesily meer geboden dan een gestreken zijden japon en een perfect kapsel. Sesily beschikte alsnog over die dingen, ze wist als geen ander hoe nuttig een pantser kon zijn, maar als ze die jurk aantrok, kon ze net zo goed onderweg zijn naar een donker hoekje van Covent Garden als naar een sprankelende balzaal in Mayfair.

In die donkere hoekjes maakte Sesily zich pas echt nuttig, samen met een groepje andere vrouwen, die ze al snel als haar vriendinnen zou zien, samengebracht door de hertogin.

De hertogin van Trevescan was te jong uitgehuwelijkt aan een excentrieke hertog, die zich het liefst opsloot op zijn landgoed op de Scilly-eilanden. Ze weigerde haar jeugd te verspillen in een dergelijke isolatie en besloot in de stad te gaan wonen, in een van de extravagantste wo-

ningen van Londen. Wat ze daar deed? Ach, wat niet weet, wat niet deert, zei ze altijd maar.

Maar hoewel de hertog inderdaad van niets wist, wist de rest van Londen een heleboel... Wat schandalen betrof, kon niemand deze vrouw, die simpelweg 'de Hertogin' werd genoemd, overtreffen.

De garantie voor ophef leidde de rijkste mensen van Londen naar de feestjes van de hertogin. Ze waren dol op hoe ze haar titel inzette en de illusie van fatsoen hooghield, de roddels die de volgende ochtend gefluisterd verspreid zouden worden en de hoop dat de aanwezigen zouden kunnen vertellen dat ze in de buurt waren geweest van het schandaal... De populairste valuta van de mensheid.

Maar de voorliefde voor schandalen betekende niet dat moeders het fijn vonden om hun dochters te dicht in de buurt te laten komen van de mensen die dergelijke schandalen veroorzaakten, en dus zou Sesily nooit de kans krijgen om de bonnetten van de meerdere debutantes – die nu door de enorme vergulde balzaal zwierden – te verbranden.

'Zonde,' zei ze tegen haar vriendin. 'Maar wees niet bang. Ik zal het geschenk anoniem versturen. Ik zal de beschermvrouwe worden van de afschuwelijke mode van 1838, ongeacht of ik van hun moeders op de thee mag komen.'

'Dan ben je voorlopig nog niet klaar. Alle mode uit 1838 is afschuwelijk.'

'Gelukkig ben ik rijk. En heb ik verder niet zo veel omhanden.'

'Vanavond wel,' zei haar gesprekspartner zacht. Sesily's blik werd direct getrokken naar de andere kant van de zaal, waar een hoofd met blonde haren uittorende boven de andere aanwezigen. Dit hoofd werd niet geplaagd door een bonnet, maar ze zou het alsnog het liefst in brand steken.

'Hoelang voordat het bericht wordt afgeleverd?' vroeg Sesily.

De hertogin nipte van haar champagne en ontweek Sesily's blik. 'Het kan elk moment gebeuren. Mijn bediening weet van wensen. Geduld, meisje.'

Sesily knikte en negeerde de spanning in haar lichaam. Het avon-

tuur. De belofte van succes. De opwinding van gerechtigheid. 'Dat is niet mijn sterkste kant.'

'Dat meen je?' zei de hertogin. 'Ik had gedacht dat dat kuisheid zou zijn.'

'Ik moet toegeven,' zei Sesily met een wrange glimlach, 'dat ondeugd mij beter ligt dan deugd.'

'Goedenavond, hertogin. Lady Sesily.' De begroeting was afkomstig van achter hen. Het was de zwakke, amper hoorbare stem van mevrouw Adelaide Frampton: de verlegen, gepensioneerd koningin van de muurbloempjes, die altijd werd achtervolgd door meelijwekkend gefluister. *Een lelijk eendje dat nooit een zwaan is geworden. Arm ding.*

Hoewel het gefluister in Mayfair een ander zou kwetsen, kon het Adelaide niet schelen dat men haar zo zag. Zo kon ze prima opgaan in de samenleving en zag vrijwel niemand hoe haar warme bruine ogen altijd oplettend toekeken van achter dikke brillenglazen, zelfs wanneer ze in de menigte opging.

Nog minder mensen hadden door dat Adelaide nooit iets ontging.

'Mevrouw Frampton,' zei de hertogin. 'Ik neem aan dat alles goed gaat?'

'Zeker,' zei Adelaide. Het woord was amper hoorbaar in het koele briesje dat naar binnen blies door de grote open ramen achter hen. 'Vreselijk warm hier, nietwaar?'

Sesily pakte de zilveren lepel in de enorme kristallen kom en roerde ermee door de lauwe sinaasappelpunch terwijl ze de moed verzamelde om een glas in te schenken. 'Dit ziet er afschuwelijk uit.'

'Er moet altijd ratafia worden geschonken op evenementen waar jongedames op afkomen,' zei de hertogin.

'Hm. Nou, ik heb geen ratafia meer gedronken sinds...' Sesily dacht even na. 'Ik weet eigenlijk niet zeker of ik het ooit heb hoeven drinken.'

'Kun je van kinds af aan al goed tegen drank?'

Sesily glimlachte naar haar vriendin. 'Soort zoekt soort, zou je kunnen zeggen.'

De hertogin slaakte een zucht van verveling. 'Er loopt ergens een kel-

ner met champagne.’ Uiteraard. De champagne vloeide rijkelijk in Trevescan House.

‘Ik moet zeggen, lady Sesily,’ zei Adelaide, ‘het is behoorlijk warm.’

‘Ik begrijp het,’ zei Sesily. Ze keek naar de menigte en zag dat het hoofd met de blonde haren dat ze in de gaten aan het houden was inmiddels bij de deuren naar de donkere tuinen stond.

Ze had geen tijd voor champagne. Het bericht aan de graaf van Totting was afgeleverd.

Sesily schonk een glas van de smerig uitziende punch in. Voordat ze de lepel weer in de kom kon leggen, trok een nieuwkomer aan haar arm, waardoor de oranje vloeistof uit haar glas vloog, op het hagelwitte tafelkleed.

‘O nee! Ik zal even helpen, lady Sesily.’

Lady Imogen Loveless trok een zakdoek uit haar damestasje, of deed daar in elk geval een poging toe. Na flink graaien legde ze eerst een potlood en een vel papier op tafel naast de kom met punch. Ze liet een klein, schelpvormig tasje met een gouden sluiting op het hoogpolige tapijt vallen. ‘Reukzout,’ legde ze snel uit. ‘Het geeft niet, dat blijft wel goed!’

Sesily keek de hertogin met opgetrokken wenkbrauwen aan. De hertogin keek zowel geamuseerd als verbaasd naar Imogens gehaaste bewegingen, maar de verbazing won uiteindelijk toen Imogen drie haarspelden uit haar tasje trok. Ze leek te weten dat ze die niet op tafel kon leggen en stopte ze direct in haar warrige, wilde kapsel. Toen vond ze de zakdoek, waar ze triomfantelijk mee begon te zwaaien. Hij was gekreukeld en versierd met een bonte variatie aan extreem scheve borduursteken in de vage vorm van een bel. Sesily had nog nooit een voorwerp gezien dat zo goed bij de eigenaar paste.

Ze zette haar glas weer op tafel en nam het stuk stof glimlachend aan. ‘Bedankt, Imogen.’

‘Niet zo staren, liefjes,’ zei een oudere dame aan de andere kant van de tafel, die werd vergezeld door twee bleke jonge debutantes met afschuwelijke franjes aan hun kleding. De jongedames waren blijkbaar nog nooit blootgesteld aan een dergelijke chaos.

‘O, jeetje,’ zei Imogen, terwijl haar grote ogen op een van de meiden vielen. ‘Die bonnet is werkelijk...’ Ze dacht even na en zei toen: ‘Geweldig.’

Adelaide grinnikte amper hoorbaar, en Sesily deed net alsof ze heel geïnteresseerd was in haar glas.

‘Heel mooi, vooral die...’ Imogen zocht naar het juiste woord en maakte een grote ovale vorm met haar hand voor haar gezicht, ‘versieringen.’

De grootmoeder van het meisje haalde haar neus op.

‘Lady Beaufetheringstone,’ zei de hertogin, terwijl ze over Sesily’s arm in de richting van de kom met punch leunde. ‘Mag ik u en uw...’

‘Kleindochters,’ snauwde de lady. ‘Dat hoeft niet, hertogin, want we moeten weer eens gaan.’ Ze begon veel te hard te fluisteren en zei tegen haar jonge metgezellen: ‘Uiteraard wil ik niet dat jullie twee worden gezien in dit gezelschap.’

Sesily zei maar niet dat die arme bleke meiden wel wat pit konden gebruiken. Ze maakte haar kleverige hand schoon en staarde naar de oudere vrouw totdat het trio weer vertrok om ongetwijfeld te gaan roddelen over die arme zielen bij de buffettafel.

‘Werk jezelf niet in de nesten,’ zei de hertogin zachtjes.

‘Zou ik nooit doen,’ zei Sesily terloops. ‘Ik heb alleen maar besloten om die twee meiden als eerste onder mijn hoede te nemen. Ik zal ze uitnodigen voor de thee.’

De hertogin trok een wenkbrauw op. ‘Je drinkt geen thee.’

Sesily grinnikte. ‘Zij ook niet meer als ik klaar met ze ben.’

‘Sesily Talbot, pas op je tellen. Anders zul je het nog waarmaken, wat de mensen over je zeggen.’

Natuurlijk klopte dat allemaal al. Of bijna allemaal. Of in elk geval het grootste deel van de smeugste fragmenten. Maar dat waren nou precies de delen die het overgrote deel van de samenleving het ergste vond. Over smaak valt immers niet te twisten.

Adelaide leunde achterover en keek naar de grond tussen hen in, waar alleen de mintgroene rokken van Imogen zichtbaar waren. ‘Waarom zit Imogen onder de tafel?’

De hertogin slaakte een zucht en gebaarde naar de zaal vol met gasten. 'Kun je haar dat kwalijk nemen, gezien het gezelschap hier?'

Sesily moest haar best doen om niet te grinniken. 'Is er nog nieuws, Adelaide?'

'O ja,' zei Adelaide. 'Uw kamer is de mooiste van Londen, hertogin. Een prachtige plek voor een goed gesprek.'

'Is dat zo?' vroeg de hertogin, alsof ze het over het weer hadden.

'Het lijkt erop dat burggraaf Coleford aanwezig is met zijn nieuwe bruid.' Omstanders zouden de veelzeggende toon van de stem van Adelaide mogelijk missen, maar voor haar drie vriendinnen was dat onmogelijk.

Sesily keek verbaasd naar hun gastvrouw. 'O ja?'

Coleford was een monsterlijke bullebak. Hij was giftig en fel en haalde uit naar eenieder die te dichtbij durfde te komen, mits ze zwakker waren dan hij. Hij was net getrouwd met zijn derde vrouw, die veertig jaar jonger was dan hij. Heel Londen deed of zijn neus bloedde, ondanks het feit dat zijn vorige twee echtgenotes op mysterieuze wijze waren overleden: de eerste na de dood van zijn volwassen zoon en enige erfgenaam, en de tweede na een onopmerkelijk huwelijk van twee jaar.

Zoals veel van zijn gelijken had de oude burggraaf te lang van zijn macht mogen genieten. En daarom stond hij, net zoals veel van zijn gelijken, op hun lijst.

Maar hij was niet het vakje dat ze vanavond zouden afvinken.

'Vijanden in de buurt,' zei de hertogin zachtjes, terwijl ze vrolijk glimlachte naar een stel dat dansend langs hen zwierde: de uitgever van verschillende populaire kranten in Londen en zijn beeldschone echtgenote, die Sesily kende omdat ze regelmatig aanwezig was bij de exclusiefste gokavonden van de stad.

Een slimme toevoeging aan het spel van de avond, dat op het punt stond om te beginnen.

'Het lijkt er ook op dat de graaf van Totting vanavond Matilda Fenwick heeft meegenomen.' Adelaide duwde haar bril omhoog op haar neusbrug en schudde haar hoofd, waardoor haar rode krullen op en neer stuiterden. 'Ze zeggen dat ze binnenkort gravin zal worden.'

Tilly Fenwick, de oudste dochter van een bijzonder rijke koopman die hunkerde naar een titel, moest trouwen met een machtswellustige man die het leuk vond om de levens van vrouwen te verwoesten.

Dat was de reden dat de toekomstige gravin naar hen toe was gekomen.

Sesily keek naar de balzaal en vond met gemak de brede schouders die ze de hele avond al in de gaten hield. Aan de andere kant van de zaal bewoog de graaf van Totting – een van de knapste mannen van Londen, die toevallig ook een van de slechtste mannen van Londen was – langzaam en sierlijk naar de opengeslagen deuren.

Er waaide een briesje naar binnen, waardoor de kilte van november ineens voelbaar was.

‘Wat een hitte,’ zei Adelaide.

Sesily rilde en staarde naar de intelligente ogen van haar vriendin. ‘Vond ik ook al. Ontzettend benauwd.’

Totting kwam dichterbij de uitgang.

Imogen kwam onder de tafel vandaan met het pillendoosje. ‘Gevonden!’

‘Geweldig nieuws,’ zei Sesily, terwijl ze de zakdoek weer in de hand van de andere vrouw drukte. ‘Bedankt.’

Imogen propte de zakdoek in haar tasje en begon haar spulletjes weer te verzamelen. Haar handen vlogen over de tafel. Als iemand zou toekijken, zouden ze niets gekks zien. Althans, niets wat je niet zou kunnen verwachten van Imogen.

Het zou ze nooit zijn opgevallen dat ze een pil in het glas ratafia liet vallen.

Ze zouden het ook niet raar vinden dat Sesily het potlood en het papier van haar vriendin even optilde en vluchtig keek naar de tekst die daar stond.

7 – uit

10 – neer

Zeven minuten. Dan nog tien.

Sesily keek Imogen met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Meer niet?’

Veel tijd was het niet.

Imogen knipperde met haar ogen. ‘Ken je Margaret Cavendish? De auteur?’

‘Wat?’

Haar roekeloze vriendin glimlachte. ‘*The Contract*. Het is prachtig. “Ik zal u in een meteor van de tijd veranderen,” schrijft ze. Zo poëtisch.’

Goede poëzie zou Imogen nog vreemd zijn als Byron haar midden in de nacht zou ontvoeren. Sesily hield haar hoofd schuin, overmand door frustratie. ‘Ja, nou, ten eerste weet ik niet zeker of Cavendish het letterlijk over snelheid had. Maar belangrijker nog, ik moet...’ Ze viel even stil en begon vervolgens zachter te praten, zodat niemand haar kon horen. ‘Binnen zeventien minuten?’

‘Heus, Sesily,’ zei Imogen. ‘Als iemand het kan, dan ben jij het. Ik geloof in je.’

Erin en eruit binnen zeventien minuten.

‘Nou, een gebrek aan snelheid valt mij niet te verwijten,’ zei Sesily droog.

Drie mensen begonnen te grinniken.

‘Een meteor van de tijd, zei je?’

‘Eerlijk gezegd,’ zei Imogen, terwijl ze het papier en het potlood pakte, ‘ben ik niet veel verder gekomen. Ik kan maximaal tien minuten lezen, daarna raak ik dodelijk vermoeid.’

‘Wat vreselijk,’ zei Adelaide meelevend.

Dat was nog zwak uitgedrukt. Het laatste waar ze nu op zaten te wachten, was een lijk in de tuinen.

Maar Sesily wist wel iets wat nog erger was. ‘Imogen, kun jij je überhaupt wel herinneren wat je vlak voor het slapengaan leest?’

Imogen riep dolblij: ‘Geen fluit! Heerlijk, toch?’

Sesily, Adelaide en de hertogin keken elkaar aan. Sesily had zeventien minuten de tijd, maar zij was de enige die de tijd kon bijhouden.

Geweldig.

Het was ongelooflijk dat Imogen overal bekendstond als een verloren zaak. Als het op vrouwen aankwam, slaagde de samenleving er maar zelden in om de waarheid te zien.